

системі вищої освіти України треба здійснити науково-практичний аналіз розвитку методології навчальної діяльності студентів класичних університетів в історії вітчизняної педагогічної думки за достатньо тривалий період і побудувати тренд її подальшого розвитку з урахуванням вимог проектно-технологічного типу організаційної культури.

Запропонований підхід можна розглядати як програму, виконання якої збільшить підстави для оптимізації навчальної діяльності в класичних університетах у відповідності з вимогами сучасності, сприятиме прийняттю обґрунтованих рішень щодо змісту і напрямів реформування вищої освіти в Україні.

Література

1. Краевский В.В. Методология педагогического исследования: Пособие для педагога-исследователя. / Коллективный рецензент – кафедра педагогики Самарского государственного педагогического института).– Самара : Изд-во СамГПИ, 1994. 165 с. – ISBN 5-8428-0038-1.
2. Новиков А.М. Методология образования. Издание второе. — М.: «Эгвес», 2006. — 488 с. [Научный редактор: канд. пед. н., доц. Т.В. Новикова]. / Рецензенты: д-р техн. н., проф. Д.А. Новиков; д-р. пед. н., проф. Н.Е. Важеевская. – УДК 7456.– ББК 7400.– ISBN 5-85449-127-6
3. Лаврентьева О.Г. Европейские университетские модели в современной России [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://ideashistory.org.ru/pdfs/a29.pdf>.– с.157-161.
4. Задонская И.А. История развития университетского образования [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://ideashistory.org.ru/pdfs/a29.pdf> стр. 141-148.
5. Масальський В., Димиденко Г. Класичні університети України: історія походження та зміст терміна / В.Масальський, Г. Димиденко. Схід, 2010, № 7 (107). – С. 105-110.

УДК 378:373.2:[37.013+159.9]

Козак Л.В.

Київський університет імені Бориса Грінченка, кандидат педагогічних наук, старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії освітології

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ДОШКІЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ І ПСИХОЛОГІЇ ДО ІННОВАЦІЙНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ПЕДАГОГІЧНІЙ ТЕОРІЇ

Стаття присвячена аналізу проблеми підготовки майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності. Розкрито сутність поняття «інноваційна педагогічна діяльність»; висвітлено специфіку професійних функцій магістра спеціальності «Дошкільна освіта»; проаналізовано сучасні підходи до проблеми професійної підготовки майбутніх викладачів, зокрема дошкільної педагогіки і психології; розглянуто шляхи підготовки майбутніх викладачів до інноваційної професійної діяльності, окреслено не вирішені проблеми.

Ключові слова: *магістр, викладач, майбутній викладач дошкільної педагогіки і психології, інноваційна педагогічна діяльність, підготовка до інноваційної професійної діяльності*

Статья посвящена анализу проблемы подготовки будущих преподавателей дошкольной педагогики и психологии к инновационной профессиональной деятельности. Раскрыта сущность понятия «инновационная педагогическая деятельность»; освещена специфика профессиональных функций магистра специальности «Дошкольное образование»; проанализированы современные подходы к проблеме профессиональной подготовки будущих преподавателей, в частности дошкольной педагогики и психологии;

рассмотрены пути подготовки будущих преподавателей к инновационной профессиональной деятельности, определены нерешенные проблемы.

Ключевые слова: магистр, преподаватель, будущий преподаватель дошкольной педагогики и психологии, инновационная педагогическая деятельность, подготовка, к инновационной профессиональной деятельности

The article is devoted the analysis of problem of preparation of future teachers of preschool pedagogics and psychology to innovative professional activity. Essence of concept «Innovative pedagogical activity is exposed»; lighted up specific of professional functions of master's degree of speciality «Preschool education»; modern approaches are analysed to the problem of professional preparation of future teachers, in particular preschool pedagogics and psychology; the ways of preparation of future are considered; unsolved problems are certain.

Key words: master's degree, teacher, future teacher of preschool pedagogics and psychology, innovative pedagogical activity, preparation to innovative professional activity

Актуальність дослідження. Зміни, викликані реформуванням і модернізацією системи вищої освіти в Україні, наближенням її до європейських та світових стандартів, поступовим переходом до реалізації компетентнісної освіти особистісної педагогіки і діяльнісної моделі навчання спричинили виникнення нового соціального замовлення на викладача, спроможного здійснювати інноваційну професійну діяльність.

Серед причин, які зумовлюють необхідність підготовки майбутнього викладача дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності, можна виділити такі: по-перше – розвиток інноваційних процесів у дошкільній освіті – апробація вітчизняних і зарубіжних освітніх технологій, впровадження авторських навчальних програм, методик, технологій, комп'ютеризація дошкільної освіти, поява нових типів дошкільних закладів, що, в свою чергу, потребує оновлення навчальних планів і програм підготовки фахівців дошкільного профілю, розробки і впровадження нових навчальних курсів і спецкурсів, використання у викладанні нових наукових концепцій, забезпечення практико-орієнтованого характеру навчання, технологізації педагогічного процесу та ін.; по-друге – соціальне замовлення на інноваційно-орієнтованого фахівця, здатного професійно і творчо працювати у галузі дошкільної освіти, запроваджувати нововведення, вміло поєднувати традиційне з новим.

Зазначене вище актуалізує проблему підготовки майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності. Тільки викладач з високим інноваційним потенціалом здатний підготувати фахівця, спроможного забезпечувати інновації в системі дошкільної освіти.

Результати аналізу науково-педагогічної літератури свідчать, що вчені приділяють значну увагу розробці вимог до загальної підготовки викладача вищого навчального закладу, формуванню його професійної компетентності, педагогічної культури, здатності до наукового пошуку та інноваційної діяльності. Ці проблеми знайшли своє розв'язання у працях А. М. Алексюка, А. Д. Бондара, О. А. Дубасенюк, С. С. Вітвицької, О. І. Гури, В. Ф. Ісаєва, Н. В. Кузьміної, В. І. Лозової, В. К. Майбороди, А. К. Маркової, О. О. Мороза, І. П. Підласого, Т. І. Поніманської, Г. М. Романової, С. О. Сисоєвої, М. М. Фіцули та інших.

Різні аспекти підготовки педагогів до інноваційної діяльності висвітлено у працях Ю. О. Будас, І. В. Гавриш, Т. М. Демиденко, Н. І. Клокар, О. Г. Козлової,

Ю. Г. Максимова, Л. А. Машкіної, Л. О. Пертиченко, Л. С. Подимової, В. О. Сластьоніна та інших.

Шляхи удосконалення професійно-педагогічної дошкільної освіти розглядають Л. В. Артемова, А. Г. Беленька, А. М. Богуш, В. Є. Бенера, К. І. Волинець, Н. М. Голота, Н. Г. Грама, І. М. Дичківська, О. Г. Кучерявий, Н. В. Лисенко, Л. А. Машкіна, М. Л. Машовець, В. В. Нестеренко, С. А. Петренко, Т. І. Поніманська, І. В. Шевченко та ін.

Дослідженням проблем професійної підготовки майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології займаються російські дослідники І. О. Лавринець, Н. О. Морєва, С. М. Силіна та ін. Водночас така важлива проблема, як підготовка майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності не стала предметом спеціальних досліджень вчених і практиків. Означена проблема розглядається дослідниками переважно в контексті підготовки фахівців для системи дошкільної освіти – вихователів, керівників ДНЗ (Г. В. Беленька, І. М. Дичківська, Л. А. Машкіна, Т. І. Поніманська та ін.). Тому серйозної науково-теоретичної розробки потребує питання підготовки майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності.

Метою: є теоретичний аналіз наукових джерел з проблеми підготовки майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Поняття «інноваційна педагогічна діяльність» розглядається науковцями у різних аспектах: як розроблення, освоєння й використання нововведень (Л. І. Даниленко, Т. М. Демиденко, І. В. Гавриш та ін.); як здатність до генерації ідей та їх втілення у педагогічну практику (Л. М. Ващенко, В. І. Загв'язинський та ін.); як вищий ступінь педагогічної творчості, педагогічного винахідництва (Н. І. Клокар, О. Г. Козлова та ін.); як експериментальна і пошукова діяльність педагогічних працівників з метою розроблення, експерименту, апробації, впровадження і застосування педагогічних інновацій (В. М. Малихіна та ін.).

Дані визначення свідчать про те, що для інноваційної діяльності викладача вищого навчального закладу характерним є творчий підхід до справи, генерування ідей, проведення експериментальних досліджень, втілення нового у педагогічну практику.

Підготовку до інноваційної діяльності доцільно здійснювати у період професійної підготовки майбутніх педагогів, оскільки від того, які професійні знання, вміння, особистісні якості сформуються у студентів у вищому навчальному закладі, буде залежати доля майбутнього в Україні.

У системі вищої педагогічної освіти підготовка майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології здійснюється через магістратуру. Завдання магістратур спрямовано на забезпечення магістрантів знаннями та вміннями інноваційного, науково-дослідницького та управлінського характеру.

Як зазначає Г. В. Беленька, випускник магістратури — це найбільш професійно підготовлений спеціаліст в галузі дошкільної педагогіки, дитячої психології та методик дошкільного виховання. Головне професійне призначення випускника магістратури — викладач дошкільної педагогіки, дитячої психології та

методик дошкільного виховання у вищих навчальних педагогічних закладах різного рівня акредитації, здатний до творчої наукової роботи за даним напрямком [1, с. 60].

Магістр за напрямом «Педагогічна освіта» зі спеціальності «Дошкільна освіта» може виконувати всі функції професійної діяльності попередньо пройдених освітньо-кваліфікаційних рівнів (оздоровчо-профілактичну, діагностико-прогностичну, плануючу, навчально-розвиваючу, виховну, комунікативну, просвітницьку, організаційно-педагогічну, контролюючу (бакалавр); професійно-технологічну, науково-методичну, соціально-педагогічну, управлінську (спеціаліст)); а також здійснювати в умовах вищого навчального закладу такі функції, як: світоглядно-спрямовуючу; науково-дослідницьку; професійно-педагогічну; організаційно-методичну [1, с. 62].

Магістр, що отримує більш високий рівень фахової підготовки, готується до викладацької та наукової діяльності, опановує всі предмети, що викладаються на високому науковому рівні і може здійснювати науково-дослідницьку роботу в системі дошкільної освіти та виховання [там само].

За цих умов особливого значення набуває якісно нова організація професійної підготовки магістрантів, яка озброїть майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології вміннями інтегрувати спеціальні, психолого-педагогічні, методичні й дидактичні знання у різних ситуаціях професійній діяльності та застосовувати наявний досвід для особистісного саморозвитку і самовдосконалення. Це потребує принципово нового змісту, методів і форм педагогічної підготовки, метою якої є формування викладача-дослідника, здатного до інноваційної діяльності у системі вищої та дошкільної освіти.

Сьогодні ми маємо досить чітко окреслену законодавчу базу інноваційних перетворень у галузі вищої педагогічної та дошкільної освіти: Закони України «Про освіту» (1991); «Про дошкільну освіту» (2001); «Про вищу освіту» (2002); Державна національна програма «Освіта» («Україна XXI століття») (1993); Національна доктрина розвитку освіти (2002); Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності (2000); Лист Міністерства освіти і науки України «Про освітньо-кваліфікаційні рівні (ступеневу освіту)» (2001); «Концептуальні засади розвитку педагогічної освіти України та її інтеграції в європейській освітній простір» (2004); Положення про організацію наукової, науково-технічної діяльності у вищих навчальних закладах III та IV рівнів акредитації (2006); План заходів щодо розвитку вищої освіти на період до 2015 року (2010); Державна цільова соціальна програма розвитку дошкільної освіти на період до 2017 року (2011); Постанова «Про затвердження Національної рамки кваліфікацій» (2011); Базовий компонент дошкільної освіти (нова редакція) (2012); Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки, у яких відображено тенденції до демократизації, гуманізації та інформатизації освіти, необхідність розвитку наукової та інноваційної діяльності в освіті, передбачено заходи, спрямовані на становлення педагога як суб'єкта модернізаційних перетворень в освітній галузі.

Входження української освіти до Європейського освітнього простору передбачає не тільки фундаментальні інновації цього соціального інституту взагалі (прийняття нових градацій дипломів, ступенів і кваліфікацій; уведення дворівневої системи освіти; впровадження єдиної системи кредитних одиниць;

визначення та отримання європейських стандартів якості освітніх послуг; усунення бар'єрів для розширення мобільності студентів, викладачів, науковців та управлінців вищої школи тощо), а й висуває нові вимоги до професійної компетентності викладачів вищих навчальних закладів. Перш за все, Болонський процес вимагає від педагога вищої школи постійного оновлення знань, вміння навчатися протягом всього життя, бути науковцем і дослідником, сформувати в собі адекватні здібності і якості в процесі свого професійного становлення. Викладач повинен бути не тільки методистом, а й серйозним вченим, вести розгалужені наукові дослідження, залучати до них студентів. Основними професійними якостями педагога вищого навчального закладу, на думку генерального директора Європейської асоціації університетів Л. Вільсон, мають бути: загальна психолого-педагогічна ерудиція; методологічність мислення та діяльності; демократизм мислення та поведінки; професійний прагматизм; гнучкість у спілкуванні та здатність орієнтуватися в нестандартній ситуації; високий рівень організаційних вмінь [8, с. 2].

Проблема формування професійної компетентності викладача, однією із складових якої є готовність до інноваційної діяльності, одержала висвітлення у зарубіжній і вітчизняній літературі та ряду дисертаційних досліджень. Так, у дисертаційному дослідженні О. І. Гури, психолого-педагогічна компетентність викладача ВНЗ визначається як особистісно-професійна системна якість педагога, що забезпечує на особистісному рівні його самоорганізацію (самопідготовку й самореалізацію) відповідно до вимог професійної діяльності у ВНЗ та виявляється в актуальному стані у формі професійної компетентності. На думку дослідника, феномен психолого-педагогічної компетентності викладача ВНЗ має бути представлений, з одного боку, змістовими характеристиками: діяльнісними (професійні знання, вміння, навички) та особистісними (властивості, здібності й якості) компонентами, з другого – механізмами і процесами їх узагальнення та прояву. Поєднання цих складових здійснюється на основі самосвідомості, що характеризується рефлексивним (науковим) рівнем свого розвитку: усвідомленням педагогом своєї професійної (предметної) діяльності, професійних (соціальних) відносин і самого себе як суб'єкта діяльності та професіонала (Я – педагог) [4].

На думку С. О. Сисоєвої, система професійно-педагогічної освіти викладача вищого навчального закладу повинна бути відносно автономною та найбільш гнучкою підсистемою неперервної професійної освіти, оскільки саме в її межах може бути подолана криза професійної некомпетентності фахівців різних галузей та вирішено питання підготовки науково-педагогічних кадрів до діяльності в умовах модернізації вищої освіти. Проблема підвищення ефективності педагогічної діяльності викладача вищої школи повинна вирішуватися в контексті удосконалення його науково-предметної та психолого-педагогічної компетентності [10, с. 322].

Вчена зазначає, що необхідність створення у кожному вищому навчальному закладі цілісної системи неперервної професійно-педагогічної освіти викладачів вищої школи зумовлюється тим, що викладачі як професіонали у своїй галузі науки, що проектується на предмет викладання, повинні постійно оновлювати і удосконалювати свої наукові знання, і разом з тим підвищувати рівень своєї

педагогічної компетентності через впровадження інновацій у галузі психології, педагогіки та методики викладання [10, с. 323].

Н. М. Анисимов відзначає, що в педагогіці вищої школи велике значення має аналіз самого процесу пошуку педагогічних інновацій, залучення студентів до науково-дослідницької діяльності, яка сприяє формуванню їх як особистостей-індивідуальностей, що вміють шукати і знаходити нестандартні рішення та доводити їх до етапу реалізації. Є. П. Морозов акцентує на необхідності підготовки у вищих навчальних закладах не просто педагогів, а педагогів-експериментаторів, що дозволить розширити діапазон професійного інтересу майбутніх фахівців - від суто методичної літератури до нових даних психолого-педагогічних і соціальних досліджень. Крім того, хороша науково-педагогічна підготовка дає можливість педагогу осмислено втілювати новації і розробляти власні. І. С. Дмитрик, Б. Д. Красовський та ін. вважають, що проектування навчального процесу у вищому навчальному закладі на основі прогностичного та пропедевтичного вивчення матеріалу дає можливість студентам опанувати відповідну інформацію, яка на новому витку творчого осмислення може застосовуватися з використанням новацій і нестандартного рішення як теоретичних, так і практичних завдань [7].

Отже, є підстави вважати, що у студентів слід формувати потребу в інноваційній діяльності через науково-практичну діяльність.

Досліджуючи дидактичні засади професійної підготовки сучасного викладача, В. Т. Лозовецька вважає, що при виборі дидактичних форм професійної підготовки сучасного викладача важливим є: відображення в змісті навчання професійно-спрямованої структурованої інформації проблемного характеру; професійно обґрунтований вибір мотивів та цілей навчального матеріалу; організація дослідницької роботи з виконанням індивідуальних реальних проектних завдань та програм із застосуванням сучасних інформаційних технологій. Важливою формою навчальної роботи є: проведення ділових ігор з розв'язання комплексу проблемних ситуацій та завдань, що віддзеркалюють сучасні соціально-економічні аспекти педагогічної діяльності викладача; опрацювання відповідних рекомендацій щодо інтелектуалізації навчального процесу на основі застосування сучасної комп'ютерної техніки та технології; розробка освітніх проектів і програм.

Така форма навчальної роботи, зазначає вчена, створює умови вільної ігрової атмосфери, можливості спілкування і співпраці студентів з викладачами, провідними спеціалістами освітньої галузі [6, с. 287]. На нашу думку, вони також сприятимуть формуванню творчих, дослідницьких, проєктивних та комунікативних умінь, що необхідні викладачу для здійснення інноваційної професійної діяльності.

Різним аспектам підготовки майбутнього викладача дошкільної педагогіки і психології присвячені дисертаційні дослідження російських науковців Н. О. Моревої, І. О. Лавринець, С. М. Силіної та ін.

Так, у дисертаційному дослідженні Н. О. Моревої «Конструювання змісту і технологія підготовки викладача дошкільної педагогіки і психології» [9] в якості змісту предметної підготовки виступає інтеграція дисциплін, яка характеризується діалектичною єдністю наукового знання і практичних умінь, навичок, концентрує і

визначає обсяг достатнього матеріалу, який може бути вивчений в кожному наступному навчальному курсі, дає можливість підготувати студентів до здійснення навчально-виховної, навчально-методичної, організаційно-управлінської, науково-методичної, соціально-педагогічної, культурно-просвітницької діяльності викладача дошкільної педагогіки і психології в педагогічних коледжах і дошкільних освітніх установах.

Оптимальним засобом реалізації змісту дисциплін предметної підготовки стала науково обґрунтована і апробована педагогічна технологія, відповідно до якої освітній процес здійснюється за допомогою організації інноваційних видів навчального заняття у студентській аудиторії, що дозволяє майбутнім викладачам оволодіти сучасними активними методами, засобами і формами навчання, технікою позитивно спрямованої взаємодії зі студентами коледжу та дітьми дошкільного віку; навчально-методичне забезпечення процесу підготовки, яке представлено в вигляді комплексу навчальних програм, навчальних посібників, дидактичного інструментарію організації моніторингу засвоєння змісту навчальних дисциплін, сучасних інформаційних технологій, орієнтоване на формування особистісно-професійних якостей викладача, який має стійку педагогічну позицію по відношенню до студентів коледжу, дітей дошкільного віку; освітнє середовище навчального заняття, в якому протікає процес підготовки викладачів коледжу, організований з урахуванням професійних цілей, гуманістичного стилю відносин та соціально-педагогічного партнерства її суб'єктів [9].

У дисертаційному дослідженні І. О. Лавриниць «Педагогічні задачі як засіб розвитку професійної самостійності у майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології» [5] акцентується увага на тому, що у професійному навчанні майбутніх викладачів педагогіки (психології) провідними повинні стати критеріальні педагогічні задачі, що відображають цільові дії педагога та основні аспекти його самостійної діяльності. Критеріальна задача розглядається дослідницею як модель професійної проблемної ситуації, в якій представлені основні компоненти професійної самостійності майбутнього педагога. Побудова процесу професійного навчання студентів на основі критеріальних задач дозволяє центрувати навчально-професійну діяльність майбутніх викладачів дошкільної педагогіки (психології) на предметі їх спільної діяльності зі студентами середніх педагогічних навчальних закладів, наповнити зміст навчально-професійної діяльності педагогічними аспектами та смислами.

Аналізуючи сучасні підходи до підготовки викладачів у вищих навчальних закладах, ми вважаємо, що підготовка майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності повинна здійснюватися відповідно до тих змін, що відбуваються як у системі вищої педагогічної освіти, так і дошкільної.

Важливими для нашого дослідження є праці вчених, присвячені підготовці майбутніх педагогів до інноваційної діяльності: підготовка майбутніх учителів на основі застосування інноваційних технологій (І. М. Богданова); теоретико-методологічні основи формування готовності майбутніх учителів до інноваційної професійної діяльності (І. В. Гавриш), психолого-педагогічна підготовка вчителя до інноваційної діяльності (Н. І. Клокар); підготовка вчителя до інноваційної

діяльності в системі післядипломної освіти (О. Г. Козлова), підготовка студентів педагогічних училищ та коледжів до використання інноваційних технологій в дошкільних закладах (Л. А. Машкіна); підготовка майбутнього вчителя початкової школи до інноваційної діяльності в позааудиторній роботі (Л. О. Пертиченко) та інших.

Зазначимо, що вищеназвані дисертаційні дослідження в основному розглядають питання підготовки майбутніх вихователів та вчителів до інноваційної педагогічної діяльності і майже не торкаються відповідної підготовки викладачів. Однак ми вважаємо, що ці ідеї стосуються й майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології також.

І. В. Гавриш вважає, що підготовка майбутніх учителів до створення, розповсюдження та впровадження освітніх нововведень має функціонувати як цілісна система, що оптимально включена до навчально-виховного процесу на основі розробки та реалізації відповідної технології; інноваційне навчання майбутніх учителів має спрямовуватися на їх становлення як суб'єктів освітніх інновацій і відповідати основним положенням особистісно орієнтованого підходу та інноваційної педагогічної освіти; процес становлення майбутніх учителів як суб'єктів інноваційної професійної діяльності повинен мати цілісний характер, що забезпечується включенням до змісту технології блоків-напрямів, орієнтованих на формування у студентів готовності до створення, упровадження та розповсюдження освітніх інновацій в єдності їх змістових, функціональних і особистісних компонентів – мотиваційного, цільового, інформаційного, процесуально-діяльнісного та рефлексивного, а також підсистеми професійно важливих якостей майбутнього фахівця [3, с. 33-34].

Характерними рисами інноваційного вчителя, зазначає І. М. Богданова, є: наявність концептуального педагогічного мислення, яке відрізняється від раціонально - прагматичного тим, що спрямоване на глибоке розуміння смислу закладених ідей, проникнення в сутність запропонованих принципів реалізації наукових задумів; творча активність, яка, на відміну від активного виконання запропонованого зразка дій, передбачає відтворення власних смислів та цінностей своєї діяльності; потреба в рефлексії та осмисленні власного педагогічного досвіду; пошук особистісного смислу освіти через пізнання самого себе [2, с. 26].

На думку Л. А. Машкіної, новий зміст вузівської інноваційної підготовки має відповідати таким вимогам: запровадження новітнього змісту педагогічної освіти для підготовки конкурентоздатного педагога; пріоритет національних та загальнолюдських духовних цінностей у підготовці майбутніх фахівців; розвиток у студентів рефлексивної позиції і системного бачення навчального процесу, прагнення до самостійного пошуку, науково-дослідної роботи, становлення образу «Професійного Я»; підготовка студентів до використання інноваційних педагогічних технологій, формування потреби в інноваційній діяльності; використання нових систем навчання, сучасних форм і методів підготовки фахівців, орієнтованих на формування у них умінь самостійно здобувати знання, в т. ч., і про інновації при активному використанні засобів інформатизації та комунікації; демократизація системи викладання навчальних дисциплін, самовизначення студента стосовно свободи вибору форм занять та навчальних

курсів; персоналізація професійної підготовки, формування професійно-особистісних інноваційних якостей; створення гнучкої особистісно-орієнтованої системи безперервної педагогічної освіти, надання можливостей кожному педагогові підвищувати загальнокультурний, кваліфікаційний та інноваційний рівень [7, с. 41].

Вищезазначені наукові дослідження, засвідчують необхідність кардинальних змін у підготовці майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології. І акцент тут необхідно робити не стільки на передачі знань і умінь, а більше орієнтуватися на саморозвиток, самоосвіту, творчість, індивідуальність, обдарованість магістрантів, готувати їх до створення і впровадження новацій.

Висновки та перспективи подальших розвідок. Аналіз сучасної психолого-педагогічної літератури та дисертаційних досліджень свідчить, що в останні роки зріс інтерес дослідників до проблеми підготовки педагогів до інноваційної діяльності. Разом з тим, питання підготовки майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності, не стало ще предметом спеціального розгляду. Потребують чіткого визначення теоретичні і методичні засади підготовки майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності, обґрунтування концепції, моделі та критеріїв її ефективності.

Література

1. Беленька Г. В. Формування професійної компетентності сучасного вихователя дошкільного навчального закладу : моногр. / Г. В. Беленька. – К.: Київ. Ун-т ім. Б. Грінченка, 2011. – 320 с.
2. Богданова І. М. Педагогічні інновації в школі підготовки вчителя: кінець ХХ – початок ХХІ століття: Монографія. – Одеса : М.П. Черкасов. – 2009. – 157 с.
3. Гавриш І. В. Теоретико-методологічні основи формування готовності майбутніх учителів до інноваційної професійної діяльності: автореф. дис... д-ра пед. наук: 13.00.04. / Ірина Володимирівна Гавриш; Луганський національний педагогічний ун-т ім. Тараса Шевченка. — Луганськ, 2006. — 44 с.
4. Гура О. І. Теоретико-методологічні основи формування психолого-педагогічної компетентності викладача вищого навчального закладу в умовах магістратури: автореф. дис... д-ра. пед. наук: 13.00.04 / Олександр Іванович Гура; Ін-т вищої освіти АПН України. – К., 2008. – 36 с.
5. Лавринiec І. А. Педагогические задачи как средство развития профессиональной самостоятельности у будущих преподавателей дошкольной педагогики и психологии: автореф. дис... канд. пед. наук: 13.00.08 / Ирина Александровна Лавринiec; Волгоград, 2002 - [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.dissercat.com/>
6. Лозовецька В. Т. Дидактичних засад професійної підготовки сучасного викладача / В. Т. Лозовецька // Проблеми освіти у Польщі та в Україні в контексті процесів глобалізації та євро інтеграції: Зб. матеріалів Міжн. науково-практичної конференції. – 22-24 квітня, 2009 р. Київ-Житомир / За ред. В. Кременя, Т. Левовицького, С. Сисоєвої. – К.: КІМ, 2009. – 800 с. - С. 282-290
7. Машкіна Л. А. Підготовка студентів до впровадження педагогічних інновацій в дошкільних закладах: Монографія (За науковою редакцією Т.І. Поніманської). – Хмельницький : ТОВНВП «Еврика», 2004. – 204 с.
8. Мінецька І. Українська вища школа – складова загальноєвропейської освіти / І. Мінецька // Освіта України. – 2004. – № 41. – С. 2 – 3.
9. Морева Н. А. Конструирование и технология подготовки преподавателей дошкольной педагогики и психологии : автореф. дис... д-ра. пед. наук: 13.00.08 / Наталья Александровна Морева; Москва, 2009 – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://dis.podelise.ru/text/index-57785.html?page>
10. Swietłana Sysojewa. Elementy zawodowo-pedagogicznej edukacji nauczyciela szkoły wyższej // Kształcenie zawodowe: pedagogika i psychologia / pod redakcją Tadeusza Lewowickiego, Jolanty Wilsz, Iwana Ziaziuna, Nelli Nyczkało / Wydawnictwo Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie, Częstochowa, 2010. – 406 s. – S. 321 – 327.